

Rozjímanie na nedeľu 27. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 27. týždňa v Cezročnom období (cyklus C). Navrhované témy sú: odvážne a pokojne prosiť; ľudia, ktorí sú ako horčičné zrnká; žiť v Božej prítomnosti a v prítomnosti druhých.

NAUČ NÁS modliť sa. Vysvetli nám podobnosť. Ukáž nám Otca. To sú tri prosby, ktoré apoštoli adresujú Ježišovi Kristovi a ktoré sú zaznamenané v evanjeliách. Osobný tón, akým sú vyjadrené, kontrastuje s

úzkosťou, ktorú prejavuje prorok Habakuk v prvom čítaní tejto nedele. Prorok sa sťažuje otázkou v podobe náreku: „Dokedy mám volať, Pane, a nevyslyšíš? Kričím k tebe: *Násilie!*, a nezachraňuješ?“ (Ha 1, 2). Jeho sklamanie kontrastuje s odvahou apoštolov, ktorí žiadajú v imperatívnej forme: nauč nás, vysvetli nám, ukáž nám.

Aj my sa môžeme priblížiť k Pánovi s takouto dôverou a pokojne čakať na jeho odpoveď, bez toho, aby sme sa nechali uniesť unáhlenými úzkosťami, ktoré viac ako z istoty nádeje toho, kto vie, že Boh vypočul jeho modlitbu, pramenia z určitej beznádeje, akoby nás nepočúval. Nie je na nás, aby sme overovali, aká je Božia odpoveď, ktorá je zvyčajne odlišná od toho, čo by sme mohli očakávať. „Modlitba má svoje centrum a korene v najhlbšej časti človeka; preto nie je ľahko dešifrovateľná a z toho istého dôvodu

môže viesť k nedorozumeniam a mystifikáciám. Aj v tomto zmysle môžeme pochopiť výraz: modliť sa je ťažké. Modlitba je totiž miestom par excellence bezodplatnosti, smerovania k neviditeľnému, neočakávanému a nevysloviteľnému. Preto je pre všetkých skúsenosť modlitby výzvou, „milosťou“, ktorú treba privolať, darom toho, ku ktorému sa obraciame“[1].

Dnešné evanjelium obsahuje ďalšiu prosbu učeníkov k Majstrovi: „Daj nám väčšiu vieru“. A počujeme prekvapivú odpoveď Pána: „Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši: ‚Vytrhni sa aj s koreňom a presad’ sa do mora,‘ poslúchla by vás“ (Lk 17, 6). Opäť raz sa božská múdrosť nepodriaďuje odpovedi z príručky, ale sa prejavuje v novosti transformujúceho návrhu. Zakaždým, keď sa modlíme, zakaždým, keď prosíme Pána, On nás počúva a ak je prosba úprimná,

odpovedá nám. Ale nie takou odpoveďou, akú očakávame, ale takou, ktorou nás chce premeniť. „Viera si zo svojej povahy vyžaduje zrieknutie sa bezprostredného vlastníctva, ktoré zdanlivo ponúka videnie. Je pozvaním otvoriť sa zdroju svetla a pritom rešpektovať tajomstvo vlastnej Tváre, ktorá má úmysel zjaviť sa osobne a vo vhodnom čase“[2].

HORČIČNÉ ZRNKO je malé a krehké, ale ukrýva v sebe tichú silu, ktorá mu umožní vyrásť a stať sa veľkým stromom. Podobne aj v našom živote možno poznáme mnoho ľudí, ktorí sú ako horčičné zrnko: jednoduchí, pokorní ľudia, ktorí na seba neupozorňujú, ale ktorých pevná a vytrvalá viera im umožňuje prekonať ťažké skúšky bez straty nádeje a lásky. Nechvália sa svojimi

zásluhami ani schopnosťami, lebo vedia, že všetko dostali od Boha. Navyše sa obmedzujú na to, čo učí Ježiš v evanjeliu: „Sme len biedni sluhovia, urobili sme, čo sme mali urobiť.“ „Také je Božie kráľovstvo: ľudsky malá skutočnosť, zložená z chudobných srdcom, z tých, ktorí nedôverujú len svojej vlastnej sile, ale sile Božej lásky, z tých, ktorí nie sú dôležití v očiach sveta; a predsa práve skrze nich preniká Kristova sila a premieňa to, čo je zdanlivo bezvýznamné“[3].

Človek viery sa nesnaží vnucovať Bohu svoje vlastné plány ani Ho nútiť, aby konal podľa jeho ľudských očakávaní. Vie, že jeho pohľad je obmedzený, že jeho túžby môžu byť poznačené hriechom, a preto sa ich nedrží ako absolútnych. Jeho postoj sa podobá postoju verného sluhu: je pozorný na hlas svojho Pána, pripravený poslúchať, čakať a konať, keď je to potrebné. Uznáva, že jeho

veľkosť, všetko, čo dáva zmysel jeho existencii, spočíva v tom, že vie, že je milovaný a podopieraný Bohom.

„Viera porovnateľná s horčičným zrnkom je viera, ktorá nie je pyšná ani sebavedomá (...). Je to viera, ktorá vo svojej pokore pociťuje veľkú potrebu Boha a vo svojej malosti sa mu s plnou dôverou odovzdáva. Je to viera, ktorá nám dáva schopnosť s nádejou hľadiť na vzostupy a pády života, ktorá nám pomáha prijať aj porážky a utrpenia, vedomí si toho, že zlo nikdy nemá a nikdy nebude mať posledné slovo“[4].

„VIERA je predovšetkým osobným primknutím sa človeka k Bohu“[5]. Ako obmedzené ľudské bytosti však toto primknutie sa nezažívame vždy s takou vytrvalosťou a plnosťou, ako by sme si priali. Naše hľadanie Boha je niekedy prerušené rozptýleniami,

slabosťami alebo únavou. Svätý Josemaría to úprimne vyjadril v jednom zo svojich listov: „Zhrnutie, ktoré vždy na konci dňa robím pri svojom spytovaní svedomia, je *pauper servus et humilis!* A to vtedy, keď nemusím povedať: Josemaría, Pán nie je spokojný s Josemaríom. Ale keďže pokora je pravda, mnohokrát – rovnako ako sa to stáva aj vám – si myslím: Pane, ak som vôbec nemyslel na seba, ak som myslel len na teba a pre teba som sa venoval len práci pre druhých! Vtedy naša kontemplatívna duša zvolá spolu s apoštolom: *vivo autem iam non ego: vivit vero in me Christus;* nežijem už ja, ale Kristus žije vo mne“[6].

Často sa nám stáva niečo podobné: deň prebieha medzi mnohými povinnosťami – starostlivosťou o rodinu, profesionálnou prácou, nepredvídanými udalosťami dňa – a keď príde večer, máme pocit, že sme

neurobili všetko podľa očakávaní. Možno si myslíme, že sme sa mohli lepšie modliť, viac milovať, slúžiť s väčšou veľkorysťou. A možno je to pravda. Ale môže byť tiež pravda, ako hovoril svätý Josemaría, že bez toho, aby sme si to uvedomili, sme žili obrátení k Bohu a k druhým, snažiac sa stotožniť sa s Kristom, ktorý „neprišiel, aby mu slúžili, ale aby slúžil“ (Mt 20, 28). To je v podstate radosť pokorného služobníka: prežiť svoj deň – medzi svetlom a tieňom – odovzdávaním sa svojmu Pánovi, ako to urobila naša Matka. „Pohliadnite na Máriu. Nikdy sa žiadne stvorenie neodovzdalo Božím plánom s väčšou pokorou. Pokora tejto *ancillae Domini* (Lk 1, 38), tejto služobnice Pána je dôvodom, prečo ju vzývame ako *causa nostrae laetitiae*, príčinu našej radosti. Eva, potom ako zhrešila tým, že sa vo svojom bláznovstve chcela rovnať Bohu, sa pred Pánom skryla a hanbila sa: bola smutná. Mária, ktorá

vyznala, že je služobnicou Pána, sa stáva matkou Božieho Slova a je naplnená radosťou. Nech sa aj my všetci nakazíme radosťou našej dobrej Matky: nech sme v tomto podobní Márii — a tak sa budeme viac podobať aj Kristovi“[7].

---

[1] Benedikt XVI, *Audiencia*, 11-V-2011.

[2] František, *Lumen Fidei*, bod 13.

[3] Benedikt XVI, *Audiencia*, 17-VI-2012.

[4] František, *Anjel Pána*, 6-X-2019.

[5] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 150.

[6] Svätý Josemaría, *List 3*, bod 90.

[7] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 109.

.....

pdf | document generated
automatically from